

اعلام تجمع حامیان مادران پارک لاله ایران در تهران

۱۷ اسفندماه مصادف با ۸ مارس

یکشنبه ۱۵ اسفند ۱۳۸۹ - ۶ مارس ۲۰۱۱

صد سال قبل همراه با اعتراض های زنان و نام گرفتن ۸ مارس در تاریخ به نام روز زن، هر ساله این مراسم در دنیا برگزار میشود ولی در ایران همواره تحت تدابیر امنیتی و با بگیر و ببند زنان و حامیان همراه بوده است. تنها در چند سال اول انقلاب زنان آزاده و بدون خشونت های دولتی در ایران توانستند این روز را گرامی بدارند و خواست هایشان را اعلام کنند که هرگز هم به خواستهای آنان نه در مورد مسائل سیاسی کشور نه در مورد حقوق اجتماعی شان توجه نشد.

تاریخ گواه است که زنان در همه دنیا حداقل گردانندگان جامعه کوچکی به نام خانواده بوده اند و توانسته اند از این جامعه کوچک انسانهای بزرگی را تربیت کنند که دنیا را بسازند و دنیا را به شکل متمدن امروزی به نسل های بعدی واگذارند.

زنان که منبع و سرچشمه مهر و عطوفت و لطافت و شادی و سرزندگی در جوامع هستند و معروف به موجوداتی که نه ماه باری را با صبر و حوصله با خود حمل می کنند و بعد از آن از شیر جانی خود برای حفظ بار نه ماه خویش دریغ نمی کنند. همه توان و هستی خود را به پای نهال در بطن خود می ریزند و با همه مهر و عطوفتی که دارند وقتی به حقوق شان و جامعه انسانی که در آن زندگی می کنند تجاوز می شود همه آن مهر تبدیل به خشم می شود.

در طول تاریخ ایران نیز زنان بسیاری داشته ایم که با چنگ و دندان و با قلم و هنر خود همیشه حق ستان خود و دیگر زنان جامعه بوده اند.

در طول ۸۰ سال گذشته با همه بی حرمتی و ستمی که بر زنان ایران رفته ولی آنها هرگز از پای ننشستند و در میادین علم و هنر و ورزش و سیاست و مبارزه همیشه در صف اول ایستاده اند و تا پیروزی و رسیدن به حقوق اولیه خود و جامعه انسانی خود همچنان تحت هر شرایطی به مبارزه ادامه داده اند. در سالهای انقلاب زنان در همه عرصه ها دوش به دوش مردان دیده شده اند.

زنان مبارزی که برای دزدیده شدن انقلاب دوش به دوش مردان در میدان مبارزه و زندان و چوبه های دار یک لحظه آرمانهای انسانی خود را فراموش نکرده اند و همچنان مقاوم برای رسیدن خواستهای خود ایستاده اند. در این میان باید از زنانی نام برد که در بدترین شرایطی سیاسی کشور و در خفقان آشکار حکومتی بصورت هماهنگ مادران خاوران، کمپین یک ملیون امضاء و جامعه فمینیستی زنان و مادران صلح رابه وجود آورده اند. بعد از انتخابات و با کشتارهای وسیع

خیابانی و دستگیرهای مفرط و اعترافهای رسانه ای دروغین، مادرانی در پارک لاله بصورت خودجوش با داشتن یک هدف مشخص در کنار هم جمع شده و خواسته هایشان را به آرامی و با در دست داشتن عکس عزیزانشان و با روشن کردن شمع و بازگو کردن شعارهای مسالمت آمیز و خواندن سرود ای ایران و یار دبستانی بار دیگر به گوش جهانیان رساندند. در پاسخ این فریاد عدالتخواهی، جز توهین، دستگیری، زندان، بی حرمتی، کشتار در خیابان هیچ کرامتی از سوی مسئولان کشور که بطور مداوم از حرمت و شان و مقام زن می گوید ندیدند.

در طول یکسال و نیم اخیر با کشته شدن نداها، ترانه، و اعدام زهرا بهرامی جواب عدالتخواهی و آزادیخواهی و احقاق حقوق داده شد. در همین زمان با دستگیری بیش از هزاران تن از زنان کشور، زیر بازجویی های سخت و طاقت فرسا و توهین آمیز در روزهای بزرگداشت زنان از آنها قگردانی شد.

در این راستا زنانی که بعنوان مادران داغدار 32 سال اخیر در پارک لاله بصورت خودجوش گردهم می آمدند تا مرهمی بر دل سوخته مادران، همسران، دختران، خواهران عزیز از دست رفته باشند بارها مورد حمله و توهین و ضرب و شتم دولتی قرار گرفتند. دوبار دستگیری گسترده داشتند. در تاریخ های ۱۴ آذر ۸۸ و ۱۷ دی ۸۸ که با فرستادن زنان فهیم تهرانی به کمیته وزرا و گرفتن تعهد و وثیقه آزاد گشتند.

از تاریخ ۱۸ بهمن ۸۸ دستگیری حامیان مادران پارک لاله بصورت شبانه و یورش به منازل برای ایجاد ترس و ارباب شروع شد.

حامیان خانم ها ام البنین ابراهیمی و ژیلا مکوندی، لیلا سیف الهی، الهام احسنی در اولین بازداشت گروهی دستگیر و به بند ۲۰۹ اوین فرستاده شده و به مدت ۳۵ تا ۴۰ روز در بازداشت بودند و تحت بازجویی شدید و شکنجه های روحی و روانی.

در تاریخ ۱۷ مهر ۸۹ خانم ها اکرم نقابی مادر سعید زینالی که از سال ۷۸ مفقود گشته و ژیلا طرمسی مادر حسام طرمسی که بعد از انتخابات دستگیر و به مدت ۹ ماه در زندان بوده دستگیر و به مدت ۷۵ روز در زندان و تحت آزار و اذیت و شکنجه های روحی و سلول انفرادی بوده اند و با سپردن وثیقه های سنگین آزاد شدند.

در تاریخ ۱۴ آذر خانم حکیمه شکری که برای تولد امیر ارشد تاجمیرزاده به بهشت زهرا رفته بود همراه با خانم ندا مستقیمی و پدر جان باخته رضائی و به همراه تعداد زیادی از مادران که مادر سهراب اعرابی هم در میان بازداشتی ها بوده بازداشت و خانم ندا مستقیمی بعد از یک ماه و خانم حکیمه شکری بعد از ۴ ماه که دو ماه آن را در انفرادی بسر برده با سپردن سنگین ترین وثیقه و طولانی ترین بازداشت، قهرمان حامیان مادران لاله شناخته شده که دیگر حامیان برای رفتن به بهشت زهرا هم باید محاکمه شوند.

این مختصری از شرح حال مادرانی است که بصورت خودجوش برای کم کردن درد و آلام مادران داغدیده همت گماشته اند و حاکمیت بدین صورت از آنها تقدیر و قدرانی کرده و آن ها را مجاهد، سلطنت طلب، کمونیست،

زنان خیابانی، فاحشه های سیاسی و القاب دیگری که بیشتر به شان و منزلت خودشان میاید نه زن آزادیخواه ایران خطاب کرده است. از همین روی باز زنان و مادران و حامیانشان از حرکت های اعتراضی خود دست نکشیده و خواستار آزادی کلیه زندانیها و موکدا زنان آزادیخواه و همه زنانی هستند که در زندانها بسر می برند چرا که حاکمیت غلط و نادرست باعث ایجاد زندان می شود و در این راستا زنانی که بدهی مالی سنگین دارند نیز کم نیستند. زنانی که مجبور به گرداندن چرخ زندگی سخت خود بوده اند و تحت فشار مالی پایشان به زندان باز شده است. چرا که جرم ساز و مجازات کننده یکی هستند.

از همین روی ما مادران داغدار و حامیان آنها در روز ۸ مارس برابر با ۱۷ اسفند همراه و همدوش با همه زنان جامعه خود اعتراضات آرام و مدنی خود را برگزار خواهیم کرد و این روز را همراه با دیگر زنان جهان گرامی خواهیم داشت.

در انتها ما حامیان مادران پارک لاله در داخل کشور باز هم می گوئیم : نه حزبیم، نه دسته ایم، نه گروهیم، نه تشکیلات بلکه ما مادران و زنان خودجوشی هستیم که بعد از وقایع انتخابات در کنار دیگران خانواده های داغدار مرهمی بر دل داغدارشان می باشیم.

باشد که راهمان پر رهرو باد

لحظه دیدارمان در ۱۷ اسفند

ساعت ۴ بعد از ظهر

خیابان فاطمی، چهارراه امیرآباد

این مکان نزدیک به پارک لاله است که مادران در سال ۸۸ حدود ۷ ماه برای رسیدن به خواسته هایشان دور هم جمع می شدند
حامیان مادران پارک لاله - ایران

پیوند

<http://www.madaraneparklale.com/2011/03/17.html>